

Розділ 1

Усе почалося з того, що звичайного зимового вечора Славко і його тато вирішили розпалити камін. Щоправда, вечір був не зовсім звичайний, а різдвяний. Та оскільки віднедавна Різдво слід було відзначати навесні в день народження президента, його в той вечір ніхто не святкував. Через це вечір був цілком звичайний. Славко подивився телевізор, трішки почитав книжку, трішки походив по квартирі, трішки повітріщався у вікно, а потім попросив тата розпалити камін. Хтозна чому, але тато одразу погодився.

Власне кажучи, те, що в них із татом у вітальні стояв справжній камін, було дуже серйозним злочином. Уряд заборонив усі каміни в місті ще рік тому як потенційно пожежонебезпечні пережитки минулого. «Якщо це комусь потрібно, він може увечері сідати й дивитися на батареї центрального опалення, у які за нашого Уряду регулярно надходить гаряча вода», — пожартував тоді по телевізору прем'єр-міністр. По квартирах і будинках пройшлися загони урядових пічників і старанно замурували каміни. У більшості будинків навіть важко було вгадати, де саме вони стояли і в яких ще зовсім недавно вечорами весело тріскотіли дрова й танцювали язички полум'я. Але Славкові з татом вдалося обманути урядових пічників. Славків тато був художником. Він затулив камін полотном, на якому намалював шпалери їхньої вітальні, і так правдоподібно, що хоч тицьни в малюнок кінчиком носа — нізащо не запідозриш, що це не звичайна стіна.

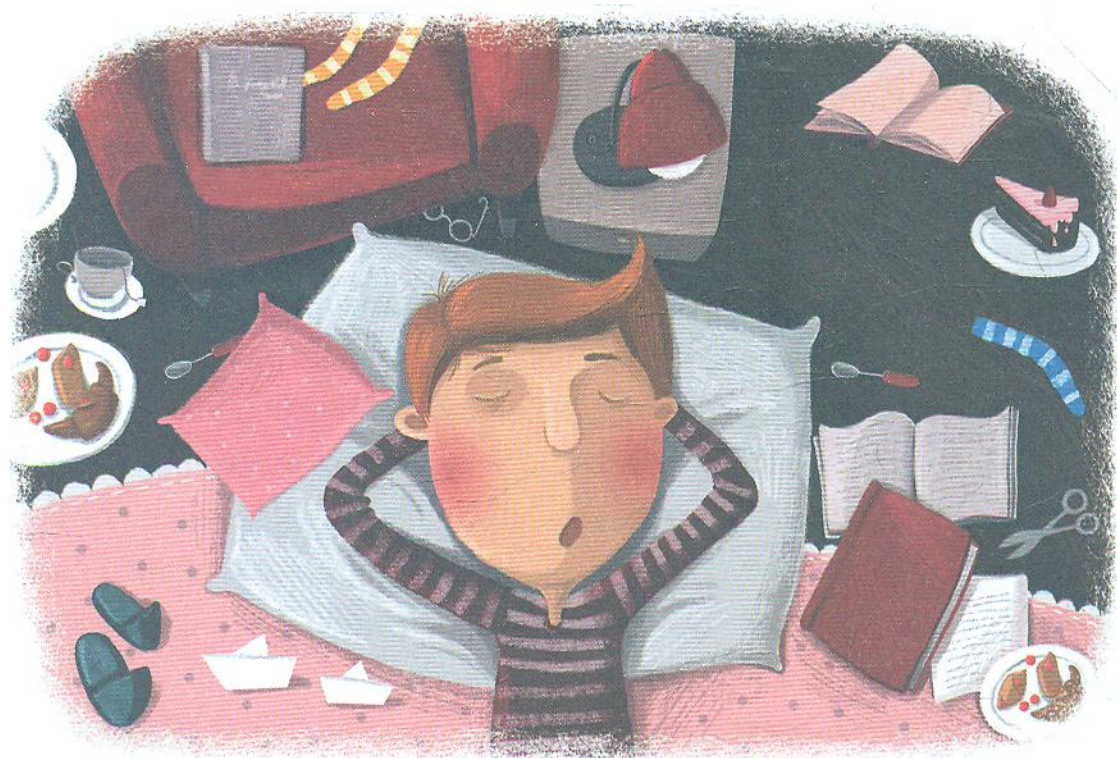
Славко з татом раніше ніколи не святкували Різдво. Але оскільки в них удома був телевізор, у якому ще кілька років тому можна було побачити не самі лише три урядові програми, а й багато іншого, Славко знав, що це таке. Щороку з настанням зими в телевізорі з'являвся сивий дідусь у червоному одязі й, простягаючи глядачеві пляшку із солодким газованим напоєм, вітав з Новим Роком і Різдвом. Часто дідусь приїздив до глядача на величезній вантажівці, яка була вся розцяцькована святковими ліхтариками. Ця вантажівка Славкові дуже подобалася. Він навіть думав про те, що залюбки пішов би працювати

водієм такої красивої, потужної і, мабуть, дуже теплої машини й охоче возив би того сивого дідуса з телевізора по всій земній кулі. І хоч останнім часом дідуса з його вантажівкою більше не показували по телеку, та Славко про нього не забув. Як і про Різдво.

Отже, те, що вони вирішили розпалити камін на Різдво, яке вже не звалось Різдвом, з погляду Уряду було подвійним злочином. Але тато легко на це зважився й навіть одразу повеселішав. Він приніс до каміна пузату пляшку коньяку й налив собі келих. Їхня святкова вечерея складалась із великої пляшки коли й половинки шоколадного тарту, який тато приніс напередодні з роботи. Обійнявшись, як багато разів до цього, вони дивилися на вогонь, слухали, як потріскують дрова, і вдихали їх смачний аромат. А потім тато пішов спати, адже завтрашній день був у нього робочий. А Славко залишився й далі дивитися на вогонь, який поволі згасав. Полум'я помалу перетворювалося на жар, який мерехтів у їхній напівтемній вітальні, як лава крихітного вулкану. І Славко поринув у думки.

Різдво не завжди було заборонене. Керівництво Єдиної церкви, після того як були розігнані та заборонені всі інші конфесії, урочисто оголосило, що їхній владика мав «божественне одкровення» про те, що президент буцімто не просто керівник держави, а найсправжнісінький «нащадок Бога», «плоть від його плоті й остання версія». Після цього ніхто вже й не здивувався, коли Різдво, яким, власне кажучи, відзначали прихід у наш світ Ісуса Христа, почали святкувати навесні, в день народження президента. «Нашому

народові несказанно поталанило — ми смиренно топчемо цю землю разом із найостаннішим і, мабуть, найдосконалішим втіленням Бога. Воістину тепер наш народ став по-справжньому богообраним, про що мріяли незліченні покоління наших пращурів», — заявив тоді з екранів телевізорів владика Єдиної церкви, плачучи й сякаючись у розшитий носовичок.

«Цікаво, яким виявиться їхнє нове президентське “різдво”? Чи таким само гарним і святковим, як сьогоднішній вечір? Мабуть, ні», — міркував Славко. Очі його почали злипатися, і, солодко позіхнувши, він схилив голову на одну з подушок, що лежали перед каміном.